

Sy-li spēwał,
Pilnje džéłal,
Stowja ée
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérný
Čerstwosé da.



Njeh ty spēwał,
Swérnje džéłal
Wšédne dny;
Džeń pak swjatosok,
Dušl daty,
Wotpođń ty.

Z njebjes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Smolerjez knihicizščerńi w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž

5. njedžela po šwjatej Trojizy.

Łut. 5, 1—11.

Šnježe, na twoje šłowo!

Pohladaj na Jesuša,

Wščitko druhe njepomha!

Luby šchesczjano, chzech-li hycž we šwojim powo-
lanju, pschi šwojim šemškim džéle, kaježkuliz je, žohnowaný
a žohnowanje, dha „pohladaj na Jesuša, wščitko druhe
njepomha“. Šdžežkuli jeho nadeńdzemy, dha wohladamy
jeho jako najpilnišeho, najšwérnišeho džéłaczerja. Šizom
jako džécžo bē šwojimaj šarschimaj poddany, pomhasche
maczeri, šlužesche Josesej, a jako muž praji šam wo šebi:
„ja dyrbju džéłacž“. Dženka w našim šłowje Wožim
šteji pschi Genesarethškim jesorje. Šsnadž chze tam šhwilku
wotpoczowacž wot czežkeho džéla. Ale lud czišceži šo
š njemu, chze dale šlyšhecž jeho šłowo, widžicž jeho
džiwny, dostacž pomoz ša cžéło a dušchu. Šdže dyrbi wón
předowacž? Šlej, tam štejtej dvě kóžicžy, do jeneje stupi
a hdyž je ju Šchiman trochu wot brjoha hnuł, předow-
wasche š njeje ludej, kaž š wyšokjeje šwjateje kłětki. Šłaj,
našch šnješ kóždy škladnosč trjeba, kóždy cžap je jemu
prawy, kóžde měštno pschihodne, šo by šwoje šwjate džéło
na cžłowškich dušchach šapoczal a dokonjal. Šchto mohł
wupowjedacž, kaž wjele hětow šhudnych, šhornych, hubjenych
je wopytal, kaž wjele šylšow je šetrěl, kaž wjele šrudnych
je trošchtował, kaž wjele šawutlonych je pošylnil, kaž wjele

duchownje mornych je šbudžil! Šaj, wón je wjazh džéłal,
hacž wšchitzy drusy. Šój, luby bratsje, luba šotra, přjedny
hacž šwoje šemške džéło kóžde ranje šapocznyšch, dha šup
psched šwojeho mišchtra, dha wšmi do dušche jeho wobras,
daj šej wot njeho pošlacž špoczatk a šwjatosok, wukhód a
nutškód, a ty budžesč pschi šwojim džéle žohnowaný a
žohnowanje. A to najbóle, hdyž a hdyž, kaž twój luby
Šbóžnik, je šwojim džéłom druhim šlužišch, ša druhich
džéłasch a šo prózujesč, jako duchowný abo wuczer ša
šwojich wošadnych, wulkich a małych, jako nan a macž ša
šwoje džécži, jako hospodar a hosposa ša šwój dom, jako
wotrocžk a šlužobna ša šwojich šnježich. Šudže-li czi
twoje džéło czežke, wón czi woprawdže pomha, žnějesch-li
mało plodow, mało džaka, wón twoju šwěru a ščezpnosč
šnajes a chze ju wěšče šaplacžicž paš tu, paš tam, štejišch-li
šamlutki pschi šwojim džéle, šlej, wón rjeknje: „ja šym
š tobu!“ Ty džéłasch šnim, ša njeho a wón džéla š tobu
a psches tebe. Njeje to šnutštowna krašnosč šchesczjan-
škeho džéla?

Šchesczjano, šluž Jesušej,
Šnješke džéło nihdy njej’.

Našch luby Šbóžnik je šwoje předowanje škónczil;
nětk šo šašo š Šchimanej wobrocži š pschifasnju: „Wješ
šo na hłubinu, pschestrěječe šwoje šnječe“. Šhbatoko
hladaju se špodžimanjom na Jesuša. Šchto? šebi myšla,
pschi brjoshy nješkmny ničžo nalozili, mohło šo na hłubinje
šepje radžicž? W cžichej nozy šmy podarmo džéłali, pošdže

ko nam na belym dnju lepje? Ale Schiman pschewinje wscho dwelowanie, wschu njeweru; i krafniej rospudzenoscju a dobyczerskej weru wotmolwi: „Anjeze, mischtrje, na twoje słowo!“ Wón słuži naschemu Anjesej, a i tajkim wuspěchom, dobytkom, žohnowanjom! Zyle prjedy tak prošne morjo mjerwi so i rybami wokolo lódziczkow, šycze so torhaju, tak wulka bė byla a czeža rybow; towaršchojo dyrbja pomhacž, so bychu so tuteho njepšchirunajomneho žohnowanja smozowali, a wobej lódži buschtej polnej, tak, so so ponórjeschtej! Kajke dželo, kajka msda! a czechodla? Dokelž bė Jesuŝ i knjesom a mischtróm, Schiman a jeho towaršchojo słužachu jemu jako pošluschni słužobnizy. Haj, rjeńšcha słužba nihdy njej! Jesuŝ je našch Anjes, našch mischtr. Kaj praji wón šam šwj. Jana 13, 13? Wy mi rekacze mischtr a Anjes, a prajicze prawje; pschetož ja šym tež! Sšlyšich ty to? Čžinisch ty po tutym słowje? Potajkim i jeho rukow dyrbišch a šmėšch šwoje dželo a powołanje do šwojeju rukow wsacž, wón je tebje tam powołał, tam stajil, hdžež ty stejišch a dželašch. Wopomnišch to stajnje? Ach, hdžž je druhdy našche skutkowanje bjes šnutškowneje mozy a bjes šnutškowneho wješela a bjes prawnych plodow, nješšmy dha šami na tym we winje? Haj, my šmy dželali a so prózowali a dolho šydali a šwój šlėb se šylšami jėdli, ale Jesuŝ njebė pódla. Na šwoju mudrosčž, wuschitnosčž, mőz a na šwoje mjeno šmy nėsčto šapoczeli, čžłowškich pomoznikow a podpjerarjom šebi wušwolili, ale Jesuŝ njebė pódla. Prėdowali šmy a wuczili, džėcži woczahnyli a se šwėtom so bėdžili, ale Jesuŝ njebė pódla. Zadyň džiw njeje, hdžž pschi tajkim džele nješšmy ničžo nałojili. Mőz našcha dobyčž njemőže, my šmy i njej jara šłabi! O, žohnowane wokomiknjeńcžto, hdžž potom šlyšchimy, niz jeno i wuchom, ale i wutrobu: „Wjes so na hlubinu! šapocz jo zyle hinał, zyle namopak! Wukń, ščto je twój Anjes a mischtr, a kotrehož pomoznika twój škutk žohnuje a krafnje wuwjedže. Wutroba słuž Jesuŝej. Sšlužba ša Jesuŝa dyrbi našche dželo byčž, tak a niz hinał, tak a tak šawėrnje budže wulžy žohnowane! Anjeze, na twoje słowo! To budž našch rańšchi postrow a našche džėńske hešło a našche wječžorne požohnowanje. Kuka a wutroba, słuž Jesuŝej, rjeńšcha słužba nihdy njej!“

Wščitko daj ša Jesuŝa,

Wón je twoja wėcžna msda.

Džaknosčž a radosčž napjelnjuje Pėtrowu wutrobu, ale tež to šacžucze Jakubowe: Anjeze, ja nješšym dostojny wšchitkeje twojeje šmilnosčže a šwėrnosčže!“ Ššam a so a wščitko wot Anjesa špožčene žohnowanje položil ša džakny wopor i Jesuŝowymaj nohomaj. A psches jeho ponižne pokutne wušnacze: „Anjeze, dži wote mnje won; pschetož ja šym hrėšchny čžłowjeł“ šlyšchimy jeho nutrne šdychnjeńcžto: Anjeze, njesastorcž mnje, wostan pschi mni, špožčž mi šwoju huadu, so šmėm pschi tebi wostacž a wščitko, ščtož šym a mam, tebi woprowacž. Šacž šmy my wšchitžy, kotrychž je Bóh našch Anjes nėhdže požohnował, i tajkim džaknym, pokornym šmyšlenjom, wušnacžom, poddacžom i Jesuŝowymaj kolenomaj padnyli? Mowe brőžnje twaricž, wjetšche šubla dobyčž, šwój dom wupyščicž, šwoje žiwjenje lepje wužiwacž, tole a podobne myšle napjelnichu a wobczėžowachu našchu wutrobu. So Boža dobrotu, Bože žohnowanje dyrbi pschede wščėm a najprjedy i pokucze wješčž a psches pokutu i wėrje a psches wėru i štajnej šwėrje, tak hušto to i myšlow a se žiwjenja puščėžimy. O, so

bychmy džaknišcho wopomnili, so wysche šemškeho džela, haj, psches šemške powołanje dyrbiny byčž šobudželacžerjo Jesuŝowi, to, bratšja a šotry, njech našche šłowo Bože šapiša a šaschčėpi do wutroby. Ty luby ratarjo, hdžž šwoju rolu šwėru wobdželašch, njesapomń na Božu rolu twojeje wutroby a druhich wutrobom! Ty luby pschekupzo, kiž mudrije kupujesh a pschedawash, kup šej tu jenu krafnu parlu, ty luby rjemješniko, luby dželacžerjo, našch Šbőžnik pošasuje nam mischtršku ščtuku a najkrafnišche najnušnišche dželo: Ludži lojicž ša Jesuŝa, najprjedy šwoju dušchu šamu, potom šwojich najšubšchich a šwojich bližšchich; pošasuje nam te mőzne wulke dželo Božeho kraleštwu, mjenužy šnutškowne a šwonškowne mišionštwu, rospšchescžeranje Božeho pišma, Gustav-Adolšiko-towarštwowe škutkowanje ša wėrytowaršchom w rospřoščenju a tak dale. Šaž jemu dyrbi nam pschi tym lőžde mėštno prawe a lőžda hodžinka šhmana byčž, kaž wón so šwojemu Wótzej a čžłowškim dušcham se wschėj luboščju wopruje, tak dyrbiny so jemu poddacž, pošwjećicž a woprowacž se wschėj mozy, se wschėj šwėru, hotowi, kaž tam wuczobnizy wšchitko wopuščecžicž a ša nim šhodžicž. A jich msda? A našcha msda? O, hdžž bė šemške žohnowanje tamneho rybnłojenja wulžykrafnje wješele Anjesowych wuczobnikow, kajke šbőžne wješele halle šu mėli, jako na jich šłowo a psches jich wuczbu čžrjody židow a pohanow so wobrocžichu i pastyrjej šwojich dušchom, a ščto šu halle tam žnjeli, hdžež našch Anjes šwojich wotrocžkow a šwėrne džowki i wėcžnym šbőžnym žujam powoła! Žohnowani w čžafnym žiwjenju, šbőži w Božej wėcžnosčži čži, kotšž pohladuja na Jesuŝa, jemu słuža, so jemu dadža a wopruja! Wón šam, našch Anjes, budže jich wulka msda do wschėje wėcžnosčže. Duž pohladaj na Jesuŝa, wšchitko druge njepomha; wutroba, słuž Jesuŝej, rjeńšcha słužba nihdy njej! a daj wscho ša Jesuŝa, wón je twoja wulka msda!

Šamjeń.

W. w N.

Na morju žiwjenja.

Štuš, Jesu, te mni do lődže,
Budž wona twoja šłėtku;
Ša lačžny šym, o wotšchew mnje,
Ššycž prošna je do nėtku;
Duž njech ju twój rőt pošwjećzi,
So žohnowanje kėžje mi.

Daj, so tež hnuwam šwoju lődž,
Kaž žadašch ty, wot brjoša;
Mi njebudž šwėtna hara hódž,
Njech pytam jeno Boha;
Ščtőž nochžyl so tu šwėta wšdacž,
Kaj mohł ty teho žohnowacž?

Ššycž šwėdomnja mi wupkőtaj
Wot šwėta hrėšchnych brudow,
A šwjaty Duch mi mozy daj,
So hladam so wšchėch šłudow;
O kajke šbože ša dušchu,
Mam Boži mėr we šwėdomnju!

Še i čžafami bjes wuspėcha
Wšcha proša wodnjo, nožy,
Dha štroščtna wostan wutroba,
Ššo dowėt šhryšta mozy;

Na jeho kłowo pschestrěj hycž,
To budže t žohnowanju tycž.

A ponižnje pań do procha
Pšched Božej wulkej hnadu,
So na twój hrěch wón njedžiwa,
Čži dawa pomož, radu;
Haj, swontownje a snutskownje
Wón tebjje wulžy žohnuje.

Tych, kiž sa Bože kralestwo
Tow dusche dobywaju,
Tež žohnui, luby Ebóžniko,
So dobrh wuspěch maju;
Njech pšches jich hycže sastojske
Eso pjelnja Bože rybarnje.

A skóncžnje domjedž moju kóžž,
D Jesu, t rjeńšchim brjoham,
Hdžež widžu Salem přeni krocž,
Dam božmje čažnym smoham;
Tam potom wschitko wopuščežu
A wěcžnje khodžu sa tobu!

K. A. Fiedler.

Mišionstwo w našchich němskich kolonijach.

(Nospominanje po mišioniskej hodžinje.)

2.

Pšches našche šobupomhanje. „So by předomane byto, jako bě čaž dopjelnjeny“ — praji šwjaty Pawoł, Hdžž je prawy čaž pschischol, ma šo předomacž. Tejuž šam wustupi t tym pschpowjedženjom: „Čaž je dopjelnjeny; njebjeste kralestwo je šo pschibliško.“ Ludžo našcheho křezorstwa šacžuchu, jako buchu tajke wulke krajiny šemje našche a jich ludh nam poručene, šo mamy nětk tež pschiblišnosć, šo po nimi horjebračž. Tež tajžh, kiž njeběchu pschecželjo mišionstwa, budžichu tehdy najradšcho čžyli, šo bychu wschitžy našchi mišionarojo kolonijam nětk wučžbu pschijnješli a šwoje možy woprowali. Nowe štrony wonkach buchu tež nětk wobšadžene. Mišioniske towarštwó ša koloniju w rańšchej Afrizy našta. Našche Lipsčžanske towarštwó 1892 tule koloniju šobu wobšadži. Nětko tam wscho do hromady 7 ewangelskich towarštwow škutkuje, 5 němskich a 2 jendželske; wsche teho katholicke mišionstwo do ewangelskeho nuts pschima, bohuzel niž pschežo w šnješliwym duchu. Našche wotpohladanje je, šo bychu tamni nowi wobhdlerjo t nami předomane dostali a tak prawdosć měr a radosć we šwjatym Duchu dostali. Bože kralestwo čžemy jim pschijnjesć. Kaž něhdy přeni křescžijansžy póšli našchim přjedownitam. Pšchi tym tež na rošwíwanje ducha wažnosć kładžemy. Njech je tu tehodla kłowo wo šchuli tam wonkach prajene. Mišionstwo šo wschudže hnydom ša rošwucženje a roškwětlenje štara, hdžežkuli šwoju stopu štaji. Kaž našchi Lipsčžansžy póšli pschi horje Kilimandscharo, tak šu drusy w koloniji Kamerun a Njautschau šchulstu wučžbu hajili. Š daloch Bismarkowych kupow šo powjesć pschijnješe, šo šo nětkle na křeženje t žyła myšlicž njeda: wono ma šo w ščerplíwym rošwucžowanju mlodžiny pucž t duchej a wutrobje pschihotowacž. W tej krajiny, kotraž je najbóle šobu wotewřena, Togo, šo wulka licžba wučerjow a wučeršow džerži. Š wjele štron tež horze žadanje po wučerju kšincži, pschede wschém t hižom naspomnjeneho Kameruna. Ewangelske mišionstwo ma w kolonijach na bliže 1500 šchulow t wjazh hacž 60 tšžazami šchulerjemi. Hdžž t temu hšchče katholicke šchule wosmjemy, je tam psches 2300 šchulow, wscho hromadže t wjazh hacž 100 tšžaz

džecžimi. Tež wschšche wučeršnje šo šaložuja, pschede wschém t wotpohladanjom, pomoznikow t wucženju a předomanjju pschihotowacž.

Šako běšche w Togokrajju wučerka šemřeška, tamnišche, přjedy pohanske holžy niž jeno jejny kšchčž, ale tež row wučerki t kwětkami wudebichu, kotraž běšche přjedy do wěcžnosće woteschla. Šo běšche šnamjo džatownosće. A my t hnučžom kšchšimy, šo tam w dalokej žušbje jedyn prajesche: My šebi myšlachmy, šo wam to wješele čžini, nam do čžemnosće šwětko pschijnjesć.

Dale a wjazh w žylym křezorstwie šo pschipóšnacža mišionškeho škutkowanja w kolonijach pschšporjeja. Mišionarjo čžinja — tak na wyšolim měštnje štejožy mužojó w pošlednim čžahu šjawnje wušnachu — škutk, kiž je ša čžaf, ša wobšteinosće wot najwjetšcheje wažnosće. Pšchi kolonialnym kongrešu w Barlinje 1910 pschedyda Šamburgskeje wšowanškeje komory džesche: „My mamy kolonijam niž jenož pjenješy a ludži, želesnižy a šwjaf t kóžžemi pschijnjesć, ale tež wschšche (idealne) kubla žiwjenja, šo njebychu šakhdlerjo a domoródní do hošeje šemštosće šapadnyli a šo njeplódní ščžinili. Šo pošleńšche možemy jeno psches to, šo pschi wschém nakedžbwsacžom druheje wěry křescžijanske džěko a nahlady do našchich kolonijow pschijnješemy, a pschi tym šu mišionarojo, wošebje psches šwoje škutkowanje w šchuli, witana pomoz t wudošpolnjenju našcheho kolonialneho hospodarštwá.“ A psched 2 létomaj šo wyšoki šnes w Draždžanach tak wupraji: Draždžansžy kolonialni pschecželjo šu jako šwěrní towaršchójó t šobudžekanjju pschipadnyli, špóšnawšchi, šo je nimo hospodarškeho rošwíwanja tež wschšche duchowne rošwíwanje (kultura) nusne, kiž domoródnym mišionstwó pschijnješe. Šo rěkasche: Mišioniske towarštwá šmédža šo na pschecželnosć a šwěrnosć němskeho kolonialneho towarštwá špuschčecž. Kažke rjane pschipóšnacže: Kolonija a Bože kralestwo škšuschjeja w hromadže, tamni wobhdlerjo a my!

Požohnowanu wučer.

Šnajesčy wobich hluchoněmych, kotřž nješš žaneho kšchščenja šobu na šwětk pschijnješli abo jo hnydom ša džecžaze léta šhubichu a tehodla tež rěčecž njenawušnychu? Tež jich je to njebjeste kralestwo. Daj šebi wutrobu ša nich šhřecž!

Běšche w léče 1825, šo mlody, něhdže ššnacželěny burški šyn t našcheje Šornjeje Lužizy do šeminara w Draždžanach šastupi, šo by wučerštwó wušnył.

Nimo wutrobny, t pobožnosćžy napjelnjeneje, a hłowy, bohateje na wjedženju, mějesche wón wošebity dar, kiž hewaf ničtó na šeminaru njemějesche: Wón možesche rěčž hluchoněmych t jejnyimi šnamjenjemi a waschjemi; wot štareje hluchoněmeje džowki w štaršchškim domje bě ju nawušnył.

Blisko šeminara nětk hluchoněny hólž bydlešche, kiž by t wučžomžam pohladowacž křodžil a pola nich něšchto pišacž wušnył. Wošebje wuštojnny šo we wucženju hólčžeza našch kšžški wopofasowasche, a na žanym tamón t tajkej lubosćžy njewišasche, kaž na nim.

Duž džesche ras direktat: „Šenka — tak wučžomž mjenujžy rěkasche — Wy mohli ššncžnje ras wucženje hluchoněmeho hólža na pschežo na šo wšacž, Wy šo t njemu hodžicže.“ Młody w tymle nadawtu Boži porst špóšna a t radosćžy rěkný: „Ša čžy t wučerjom hluchoněmych byčž!“ W léče 1828 tónle šchěšnacželěny šwój rjany škutk t tym jenym hólžom šapocža. — Šo běšche šapocžatk wulkeho kralowškeho wuštawá ša hluchoněmych w Draždžanach.

Krocžel po krocželi do předka džesche. Šomalu a štajnje šo wuštaw rošwíwasche. W léče 1833 Šenka wošebitu křěžku wotnaja a šo wot šeminara dželesche. Šóřšy ša šwój škutk krajnu kollektu pschšwolenu dosta, kiž psches pjecž tšžaz toleř wunješe.

Šědnacze lět po přenim spocžatku šo woženi a we šwojej mandželstej wučomzam lubowazu macz da. Liczba wučomzow šo dale pschisporjesche, rumy rosčichu. Š kžězi buchu krašne wustawy, kiž móžachu škončnje 250 wučomzow hospodowacz.

Dwaj a šchěščdžěšacz lět, hacz do lěta 1890, je Jan Bjedrich Senka, šałožer wustawa ša hluchoněmych w Draždžanach, jako wódžer a wučer, haj jako nan šwojich wučomzow šwojeho krašneho šastojáštwu hladał. Šako 1893 w 82. lěcze domoj džěšche, tyžazy wo žadneho muža žarowachu, kotryž běšche šwoju žyłu móž, šwój žyly čzoš, šwoje žyly žiwjenje ša tón jedyn wulki šwjaty saměr woprował a pódla wuspěchi dozpił, kiž maja lědy šwojeho runjecza. Šotajáštwu jeho wuspěchow běšche jeho wěra. Šesufš Šhryšufš běšche pódložł jeho škutka. Šehodla wón po-darmo njedžěšche.

Malý wopor.

Młodaj mandželštaj, kotrajž halle něšcto dnjom we šwojim štatoku bydlešctaj, pschi woknje šteješctaj, do rjaneho lětneho wječžora won hladajo. Šswjatocžna čzišchina wonkach běšche tež jeju čzišceju ščiniła, a šhwilku kžždy we šwojich myšlach šteješche. Na jene dobo mandželšta mužowu ruku waš a prawje wutrobnje džěšche: „Ša čzyła, šo mohla čzi ras potajacz, šak lubo čze mam. Šjewěšch ničzo, šcto mohla ša tebe čzinicz, najradšcho něšcto prawje čzežke?“

Wón šo š nutrnym špodobanjom šměješche a š wješelej žortnosczu potom rjekaj: „Ša bych něšcto wjedžil, ale šebi myšlu, šo budže to ša tebe pscheczežke.“ — „Šyle wěšcze niz,“ wona šahorjena wuwola, „šraj, šctož čzešch, ja to wěšcze dopjelnu.“

„Ša witaj mje kžždy kžžcz, hdyž domoj pschišdu, š pscheczelnym mješwoczom, njech je šo něš jědž šegmudžika abo poliwa pschepelika abo šchla rošlamala — čziš jeno pschezo pscheczelne mješwoczjo, potom šu tajke maše mješšanja lohko šnjescz.“ — „Šch,“ žona šmějo džěšche, „to tola ničzo čzežke njeje, to šo tola šamo rošmi.“ — „Špytaj jo ras, hacz budže to pschezo lohke,“ běšche jeho wotmolwjenje. Šona to šlubi.

Š wón běšche prawo mēł. Šohke pschezo njeběšche, tutón „malý wopor“ pschinjescz, hdyž bě ju wšchelle mješšanje a hněwanje čzwilowako, škowubolenje a špržnoscz ju čzišczžaka. Šola wona šhroble je šobu wojowasche. Š hdy by jejný muž, kiž mēješche š ludžimi wonkach čzinicz, domoj pschischoł, njeby žane šdychowanje ani škorženje jeho witale, ale pscheczelne mješwoczjo a džělbjerjaza wutrobo, kiž čzyšche rada pošluchacz. Šak to špržnemu mužej derje čzinješche a jeho wofšewješche! Šón šo kžždy kžžcz na šwoje domojwřóczenje wješelesche a čzujesche šo wofšewjenný psches mēr šwojeho šbožowneho doma.

Šiz jako by žona nješpodobnosczje jemu šamjelczaka była, ale wona jeho hnydom š nimi nješpostrowi. Š špodžiwne běšche, šak šo něšotre po šdaczu wulke mješšanje pschi mērnyš pschemyšlenju pomjenšchi, šo jo mužej ani prajicz njetrjebasche. Šožne wězy pak, pschede wšchēm, šctož wczěhnjenje džěczi nastupasche, mandželštaj w mērnej šhwili šebi rošpominašctaj.

Ważnoscz pošluschnosczje.

Š Štrašburgu běšche psched něhdže 260 lětami wučer, kiž mēješche šo šhětro š šhudobu bēdžicz. Ššwojeho žiwjenja wješele pak namala wón we šwojich 9 džěczoch, kotrež wšchědnje našchěcicz ničzo lohke njebē. Šoblicžowasche wón pschi špocžatku lěta, šcto budže wšcho na drašcze a čzrijach, na šhlěbje a warjenju trjebacz, dha drje čzyšche šo jemu druhdy šastysšacz. Šola wón mēješche šwojeho Šoha w njebješach, kiž jeho džeržesche.

Šež bě ša jeho maše bydło 9 džěczi štoro pschewjese Šola nan a macz rošmyšchctaj jara derje knješštwu wješcz Š šctož by do domu šstupil a tón porjad a tu čzištotu wo jštwje a w komorkach widžal a wšchē džěczi čzište a derje šwoblešane a šo te wješšche te mješšche pēštonja, tón by šo dodžiwacz njemohł, šo mōžesche tón šhudy wučer tole wšcho we šwojim domje dokonjecz.

Šas š njemu runje wokolo pošdnja jedyn jeho pscheczelom na wopyt pschišdže. Šako tón telko wjele džěczi ša šlidom šedžo wuhlada, kiž wšchitke je šwojich šchlicžłow jědžichu, džesche wón š wēššym želnimym džěšbraczom š wučerjej: „Šbobi pscheczeło, šcto macze tola Šy do šchizža nošycz?“

„Šcto?“ wučer wotmolwi, „ša mēł šchizžil njescz? Šak dha Šy to mēnicze?“

„Šó haj wšchak,“ tón šnapschecziwi, „džewjecz džěczi a mješ nimi šydom hólzow, to tola něšcto rēka.“

„Ša mam jeno dweju; ale kžždy wot njeju je mi hōšdžil do mojejho šaschžca.“

„Šoji,“ wučer šhwalesche, „šajzy nješku. Šlajcze, ja šym šwoje džěczi něšcto rjane nawučil, mjenujzy: pošluchacz. Šak š nimi žaneje nusy nimam, ale mam šame wješele. Šdy by šmjercz š durjemi do mojejho doma pschisšča a čzyła mi jene š tych džewjecz džěczi wotnjescz, dha čzył ja š nej rjez: Šorawa, ty šajša a hinajša, šcto dha je tebi našak, šo mam ja jene džěczjo pschewjese?“

Duž tón pscheczel špōšna, šo jeno nješpošluschne džěczi nana nješbožowneho čzinja, niz pak pošluschne.

Šene š tamnych 9 džěczi, kiž šu pola nana pošluchacz nawučke, bu pošdžišcho šlawny a šnaty muž, tón pošohnowany duchowný Šberlin.

Šschelake š bliska a š daloka.

Š Šjekwaczidła. Š našchej wōšadže čzemy šwj. Šana, pschichodnu wutoru, biblišti šwjedžer šwjecžicz. Šudy š žyła njeje hišchcze žadyn biblišti šwjedžer był. Duž šo wšchitzy na to hotuja a wješela. Šscheczeljo Šožeho pišma š bliska a š daloka šu nanajwutrobnišcho pscheprošcheni a pomitani. Šjech Šože žohnowanje šaž na přjedawšchich žyřkwinsšich šwjedženjach tež na tutym wot-poczujie. Duž pošmy a pošylšmy šo pschichodnu wutoru w štarým Šjekwaczidlišim Šožim domje w lubosczji a šwērje ša Šože drohe žiwe šłowo!

16. junija šwjecžesche šhěžor Šylem šwój 25lětný šhěžoršti jubilej. Še wšchitšich štron šo tón džer džakownje šwjecžesche; pschetož našch lubowany šhěžor, wot Šoha š krašnymy darami wu-hotowaný, móže na ša šwój lud žohnowane knješženje wřoczjo hladač. Šožobje je tež jeho šašlužba, šo je našchemu ludej mēr šdžeržak. Šot wšchitšich knješerjow a šastupjerjow šwobodnych mēštow šo jemu wutoru wulke hōšdowanje došta. Šoni bēchu wšchitzy wōšobnje pschisšchi. Ššchi hōšdowanju mēješche narēcž na šhěžora Šayerški přynžregenta. Ššchi hōšczinje šašški šak š hlubošojacžutymy šłowami šlawu na šhěžora wunješke, kotryž šo š wutrobnymy šłowami pošžakowa.

„Šombaj Šob“ njeje jenož pola knješow duchownych, ale tež we wšchēch pschedawarňjach „Šerb. Šowin“ na wšach a w Šudyšchinje doštacž. Na šctwōrcžlěta placzi wón 40 pj., jenotliwe čzišča šo ša 4 pj. pschedawaju.